

Arrest

nr. 263 846 van 18 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DAPOULIA
Jan Jacobsplein 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 september 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die loco advocaat A. DAPOULIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 januari 2018 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Nederlandse echtgenote. Hij werd op 2 augustus 2018 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Blijkens de gegevens van het Rijksregister werd verzoekers echtgenote, sinds 13 januari 2020, afgeschreven naar het buitenland.

1.3. Verweerder nodigt verzoeker bij brief van 31 maart 2020 uit om, in het licht van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zijn individuele situatie toe te lichten.

1.4. Verweerder neemt op 22 juni 2021 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 22.01.2018. Hij werd in het bezit gesteld van F-kaart op 02.08.2018. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Burger van de Unie [D.K.] [...], zijn echtgenote met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister is de referentiepersoon afgeschreven naar het buitenland sinds 13.01.2020.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mijnheer op 31.03.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. De brief werd aan betrokkene betekend op 19.08.2020. Daarop legde betrokkene via zijn raadsvrouw volgende documenten voor:

- Kopie van zijn F-kaart*
- Kopie van een arbeidscontract met het OCMW van Vorst in het kader van een tewerkstelling o.g.v. art. 60, §7 van de organieke wet op de OCMW's met aanvang 01.06.2020 Huurovereenkomst voor de huidige woning van betrokkene Gezinssamenstelling dd. 22 juli 2020*
- Treintickets voor een reis van Brussel naar Roermond voor een volwassene op datum van 30.05.2020 en 07.08.2020 alsook een treinticket van Roermond naar Brussel voor een volwassene op datum van 09.08.2020*
- Attest van inburgering dd. 04.03.2019*
- Aanwezigheidsattest dd. 17.05.2019 m.b.t. het afleggen van bekwaamheidsproeven CHAR-2*
- Foto's van betrokkene met kinderen op fotodatum van 31.05.2020, 01.06.2020, 08.08.2020*
- Duidend schrijven van de advocaat*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: 'Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.' Betrokkene legde inmiddels geen nieuwe stukken meer voor.

Wat de uitzonderingsvoorwaarden overeenkomstig art. 42quater, §2 van de wet betreft: noch uit de door betrokkene voorgelegde stukken, noch uit het administratief dossier kan worden vastgesteld dat de kinderen van betrokkene in België verblijven, aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven en betrokkene er de bewaring over heeft. Wel integendeel, de kinderen zijn mee verhuisd naar Nederland met hun moeder. Betrokkene legt dan wel een gezinssamenstelling dd. 22 juli 2020 voor waaruit zou moeten blijken dat de kinderen en zijn echtgenote nog deel uitmaakten van zijn gezin op die datum, uit het Rijksregister kan worden vastgesteld dat betrokkene sedert 13.01.2020 als alleenstaande staat geregistreerd (zie IT: 140 op uitdraai rijksregister). Uit het rijksregister van mevrouwen blijkt dat ze zich op 13.01.2020 hebben laten afschrijven naar Nederland. Betrokkene legt eveneens foto's voor die hem vermoedelijk met zijn kinderen afbeelden, maar deze foto's kunnen vanzelfsprekend geen bewijs vormen dat betrokkene ook maar enig recht op bewaring heeft van de kinderen. Er zij tot slot nogmaals op gewezen dat de brief in het kader van het recht om gehoord te worden die aan betrokkene werd betekend, expliciet vermeldde dat betrokkene zijn situatie diende te actualiseren. Indien er dan al na 21.09.2020 - datum waarop de stukken werden overgemaakt aan de DVZ - een nieuwe regeling m.b.t.

tot de bewaring van de kinderen is getroffen, dan werd deze niet voorgelegd aan de administratie. Aldus vindt art. 42quater, §2 geen toepassing

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat - betrokkene is thans 47 jaar oud, wat noch zeer jong, noch zeer oud is - of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk betreft: betrokkene verblijft sedert 22.01.2018 - datum waarop hij de bijlage 19ter heeft ingediend - legaal in het Rijk. Zulks betekent dat betrokkene iets meer dan drie jaar legaal in België verblijft. Dit is, zeker gezien de leeftijd van betrokkene, een relatief korte periode, op 48 jaar heeft betrokkene slechts 3 jaar in België verbleven. Gezien hij het grootste deel van zijn leven niet in België heeft verbleven, kan bezwaarlijk worden gesteld dat deze relatief korte verblijfsperiode een beletstel zou vormen om de huidige beslissing te nemen.

Wat zijn gezins- en economische situatie betreft: betrokken is sedert 01.06.2020 tewerkgesteld bij het OCMW te Vorst Het gaat om een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, §7 van de organieke wet op de OCMWs. Zulke tewerkstelling is per definitie precair daar die maatregel tot doel heeft de betrokkene op termijn recht te geven op volledige sociale uitkeringen. Die tewerkstelling neemt dan ook een einde eens voornoemd doel bereikt is. Bovendien wordt een dergelijke tewerkstelling enkel aangeboden aan mensen die eigenlijk nog niet de nodige competenties hebben om op de reguliere arbeidsmarkt aan de slag te kunnen. Een dergelijke tewerkstelling is bedoeld als een eerste kennismaking met werken in België, waarbij vaardigheden zoals op tijd aanwezig zijn op het werk, achtereenvolgende taken in orde van belangrijkheid afwerken, omgaan met klanten, omgaan met de werkgever, werken in teamverband e.d.m. worden bijgebracht In die zin is mijnheer heden nog geen economische meerwaarde voor België. Het gaat om een gesubsidieerde tewerkstelling, waarbij het leefloon verder wordt uitbetaald, aangevuld met een premie en onder de voorwaarde dat hij werkt voor het ocmw. Betrokkene is dus wel degelijk ten laste van het Belgische sociale bijstandstelsel. Het spreekt voor zich dat hij op basis van een dergelijke tewerkstelling, het verblijfsrecht niet kan behouden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaring ongetwijfeld ook aanwenden in het land van herkomst of eender welk land naar keuze om aldaar aan de slag te gaan. Verder legt betrokkene een aanwezigheidsattest voor m.b.t. proeven beroepsbekwaamheid CHAR-2. Aannemende dat betrokkene, zoals de advocaat beweert, effectief geslaagd is voor die proeven dan vormt zulks een bijkomende troef voor zijn potentiële zoektocht naar werk in de toekomst, dat hoeft daarvoor niet in België te zijn. Tot slot wordt er op gewezen dat vóór zijn tewerkstelling bij het OCMW, betrokkene tussen 01.09.2019 en 31.05.2020 leefloon ontving. Bij gebrek aan geactualiseerde gegevens, kan dan ook redelijkerwijs worden besloten dat de economische situatie van betrokkene niet van die aard is dat ze een beletsel vormt voor het beëindigen van het verblijfsrecht.

Inzake de gezinssituatie van betrokkene moet worden vastgesteld dat zowel de partner als de kinderen van betrokkene afgeschreven zijn naar Nederland. Zijn advocaat voert aan dat betrokkene en zijn partner tijdelijk uit mekaar zijn en werken aan hun relationele moeilijkheden. Ook de kinderen van betrokkene werden op 13.01.2020 afgeschreven naar Nederland. Betrokkene legt treintickets naar en van Roermond voor alsook foto's waaruit zou moeten blijken dat hij zijn kinderen wel eens bezoekt. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister is betrokkene tot op heden niet gescheiden van zijn echtgenote. In die zin kan de redenering van de raadvrouw worden gevolgd dat mijnheer nog steeds gezinslid is van een burger van de Unie. Als gezinslid van een burger van de Unie heeft betrokkene dan ook het recht zich bij zijn gezin te vestigen, in elke lidstaat naar keuze, toch voor zover de EU-onderdaan er rechtmatig kan verblijven. Betrokkene moet er dientengevolge recht hebben te werken, te integreren, de taal te leren, medische verzorging te krijgen, enz. Deze beslissing vormt aldus geen inbreuk op het gezinsleven van betrokkene in België. Zijn gezin bevindt zich niet meer in België.

Wat de socio-culturele integratie van betrokkene in het Rijk betreft: Betrokkene legt een attest van inburgering dd. 04.032019 voor. Daarmee toont betrokkene aan de wettelijke verplichting te zijn nagekomen die aan gezinsleden van Belgen en EU-onderdanen is opgelegd. Niet meer of niet minder dan dat. Hoewel de advocate van betrokkene naar een volledige sociale en culturele integratie verwijst, legt betrokkene hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Waar de advocaat van betrokkene aanvoert dat hij geen bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dient slechts gewezen te worden op het feit dat zulks wordt verwacht van eenieder die in het Rijk verblijft. Dit element geeft aldus geen bijzondere blijk van een diepgewortelde socioculturele integratie. Dat betrokkene een behoorlijke huisvesting heeft (cf. huurcontract) en is ingeschreven bij een ziekenfonds zijn evenmin elementen die wijzen op een verregaande socioculturele integratie daar beiden eveneens vereisten zijn om een menswaardig leven te leiden in België. Bovendien is een ziektekostenverzekering verplicht voor iedere inwoner van het Rijk. Ook deze elementen vormen bijgevolg geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Wat tot slot de familiale, sociale en culturele banden met het land van herkomst betreffen: betrokkene heeft, voor zover geweten, 45 jaar lang in het buitenland geleefd en verblijft slechts sinds iets meer dan drie jaar in België. Gezien deze relatief korte verblijfsperiode is het redelijk om aan te nemen dat betrokkene op die korte tijd de voeling met de lokale cultuur en de taal nog niet is verloren. Marokko is het land waar hij is gehuwd en waar zijn kinderen zijn geboren. Het is evenzeer redelijk om er van uit te gaan dat betrokkene nog een sociaal en familiaal netwerk heeft in zijn land van herkomst, gezien het relatief korte tijdsverloop sedert zijn vertrek uit Marokko. Betrokkene brengt in ieder geval geen elementen aan dewelke zouden wijzen op een zware ontwrichting van zijn sociale en familiale banden in het land van herkomst. Desgevallend moet besloten worden dat betrokkene nog voldoende voeling heeft met zijn herkomstland en dat zulks geen bezwaar vormt tegen het nemen van deze beslissing. Dit alles onafgezien van de eerder gemaakte opmerking dat betrokkene, tot op heden gezinslid is van een burger van de Unie en zich aldus gezamenlijk met die burger van de Unie, in elke lidstaat naar wens, kan vestigen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf overeenkomstig art. 42quater, §2 beëindigd. [...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, het volgende aan:

“de schending van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen - de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens - het ontbreken, de onnauwkeurigheid, de ontoereikendheid of de tegenstrijdigheid van een motivering en derhalve het ontbreken van een juridisch toelaatbare motivering - de kennelijke beoordelingsfout, schending van het algemene voorzichtigheidsbeginsel, van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, van het algemene beginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan verplicht is te beslissen in het licht van alle elementen van de zaak”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Voor zover de beslissing tot intrekking van een verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van artikel 42quater, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de wet op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

Hoewel bovengenoemd artikel 42 quater bepaalt dat :

[...]

Dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet *expressis verbis* bepaalt dat bij een beslissing tot verblijfsbeëindiging in het bijzonder rekening moet worden gehouden met de familiale situatie van de betrokkene;

Dat verzoeker zijn kinderen regelmatig ziet (een weekend op twee), ondanks hun vertrek naar Nederland;

Dat zijn vorige raadsman de wederpartij trouwens ook enkele treinkaartjes naar Nederland heeft verstrekt die dit bewijzen;

Dat bovendien een procedure inzake dringende en voorlopige maatregelen aan de gang is om huisvesting voor de kinderen te organiseren;

Dat verzoeker in geval van terugkeer naar Marokko geen regelmatige relatie met zijn kinderen zal kunnen blijven onderhouden;

Dat in het bestreden besluit geen enkele rekening is gehouden met verzoekers gezinssituatie en met het belang van zijn kinderen om een nauwe band met hem te blijven houden;

Dat de bestreden beslissing derhalve niet correct gemotiveerd is en derhalve moet vernietigd worden;

Voor zover het bestreden besluit in ernstige mate de subjectieve grondrechten van verzoeker schendt, zoals deze zijn uitgedrukt in artikel 8 EVRM;

Overwegende dat artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dat ook rechtstreekse werking heeft in het Belgische recht, bepaalt dat :

[...]

Dat : « l'article 8 CEDH protège le droit au respect de la vie familiale et de la vie privée. Cette disposition a été interprétée par la Cour européenne des droits de l'homme dans le contexte migratoire. Elle en déduit l'obligation négative de ne pas séparer les familles et, dans des limites assez étroites, l'obligation positive de réunir les familles. L'article 8 CEDH se conjugue avec les articles 13 et 14 CEDH pour garantir un recours effectif et le respect du principe de non-discrimination, en cas de grief défendable fondé une ingérence dans le droit au respect de la vie familiale » ((J.Y CARLIER et S. SAROLEA., Droit des étrangers, Bruxelles, 2016, p. 334).

Vrije vertaling : "artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven beschermt. Deze bepaling is door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uitgelegd in de context van migratie. Het leidt daaruit de negatieve verplichting af om de gezinnen niet te scheiden en, binnen vrij nauwe grenzen, de positieve verplichting om de gezinnen te herenigen. Artikel 8 EVRM wordt gecombineerd met de artikelen 13 en 14 EVRM om een effectief rechtsmiddel en de eerbiediging van het non-discriminatiebeginsel te waarborgen, in geval van een gegronde grief gebaseerd op inmenging in het recht op eerbiediging van het gezinsleven"

Dat : « le respect effectif du droit à la vie privée et familiale exige de la part des autorités publiques non seulement le devoir de s'abstenir de restreindre la liberté considérée, mais également de prendre certaines mesures telles que l'octroi d'un visa ou le renouvellement d'un permis de séjour. C'est sous l'angle des obligations positives liées à l'article 8 de la CEDH que la Cour européenne des droits de l'homme a envisagé la situation des personnes qui souhaitent, par exemple dans le cadre d'un regroupement familial, être autorisées à pénétrer sur le territoire d'un Etat. La haute juridiction considère que «la frontière entre les obligations positives et les obligations négatives de l'Etat au titre de cette disposition ne se prête toutefois pas à une définition précise. Les principes applicables sont néanmoins comparables. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble » ;

Vrije vertaling : "de daadwerkelijke eerbiediging van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven vereist dat de overheid zich niet alleen onthoudt van een beperking van de betrokken vrijheid, maar ook bepaalde maatregelen neemt, zoals de afgifte van een visum of de verlenging van een verblijfsvergunning. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft de situatie van personen die het grondgebied van een staat wensen te betreden, bijvoorbeeld in het kader van gezinshereniging, bekeken vanuit het oogpunt van de positieve verplichtingen uit hoofde van artikel 8 van het EVRM. De hoge rechtspraak is van oordeel dat "de grens tussen de positieve en de negatieve verplichtingen van de staat uit hoofde van deze bepaling zich echter niet leent voor een nauwkeurige definitie. De toepasselijke beginselen zijn niettemin vergelijkbaar. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het billijke evenwicht dat moet worden gevonden tussen de tegenstrijdige belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel".

Dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven instelt voor eenieder die zich kan beroepen op een familieband met een andere persoon;

Dat verzoeker, ondanks de scheiding van zijn echtgenote, een relatie blijft onderhouden met zijn kinderen, die ook burgers van de Unie zijn;

Dat zijn familierelatie dus wordt beschermd door artikel 8 EVRM;

Dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in de uitoefening van het recht op het gezinsleven;

Dat deze inmenging niet bij wet is voorzien en dus in strijd is met artikel 8 EVRM;

Dat Verzoeker derhalve meent dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en met de evolutieve uitlegging daarvan, zoals vastgesteld door het Europese Hof, dat de moderniteit van het Verdrag beoogt te verzekeren, dat juist tot doel heeft de ontwikkeling van de mensenrechten te waarborgen en aan te moedigen;”.

2.2. Waar verzoeker spreekt van het “ontbreken, (...) , de ontoereikendheid en derhalve het ontbreken van een juridisch toelaatbare motivering”, neemt de Raad aan dat hij doelt op een schending van de formele motiveringsplicht. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht, die is neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsrecht kan worden beëindigd wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsvoorwaarden, overeenkomstig artikel 42quater, §2 van de Vreemdelingenwet en aangegeven waarom verzoeker hier niet onder valt. Verder wordt in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet ingegaan op verzoekers individuele omstandigheden waaronder zijn gezinssituatie, waarbij de door hem overgemaakte bewijsstukken worden beoordeeld en wordt aangegeven waarom deze een beëindiging van het verblijfsrecht niet verhinderen. Verzoeker toont niet aan dat de motieven niet voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan is niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit waar hij spreekt van “*de onnauwkeurigheid of de tegenstrijdigheid van een motivering*”, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Waar verzoeker wijst op een schending van “*het algemene voorzichtigheidsbeginsel, van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, van het algemene beginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan verplicht is te beslissen in het licht van alle elementen van de zaak*”, neemt de Raad aan dat hij doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

- 3° [...];
- 4° [...];
- 5° [...];
- 6° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. [...]

§ 4. [...]

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”.

2.6. In casu maakt verweerder toepassing van artikel 42quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat toelaat het verblijfsrecht te beëindigen indien de referentiepersoon het Rijk verlaat. Verzoeker betwist niet dat zijn Nederlandse echtgenote – in functie van wie hij zijn verblijfsrecht verkreeg – is teruggekeerd naar Nederland, zodat verweerder toepassing kon maken van voormelde wetsbepaling. Evenmin betwist verzoeker dat hij niet voldoet aan de in artikel 42quater, §2 van de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingsgronden. De betrokken overwegingen blijven dus overeind.

2.7. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder in gebreke is gebleven rekening te houden met zijn familiale situatie. Hij wijst erop dat verweerder hiertoe verplicht is, op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Hij benadrukt dat hij zijn kinderen nog regelmatig ziet en een relatie met hen onderhoudt wat hij niet meer zal kunnen in geval van terugkeer naar Marokko.

2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en dus op zich geen scheiding veroorzaakt tussen verzoeker en zijn kinderen.

2.9. De bestreden beslissing houdt voorts wel degelijk rekening met verzoekers gezinssituatie vermits hierin uitdrukkelijk kan worden gelezen: *“Inzake de gezinssituatie van betrokkene moet worden vastgesteld dat zowel de partner als de kinderen van betrokkene afgeschreven zijn naar Nederland. Zijn advocaat voert aan dat betrokkene en zijn partner tijdelijk uit mekaar zijn en werken aan hun relationele moeilijkheden. Ook de kinderen van betrokkene werden op 13.01.2020 afgeschreven naar Nederland. Betrokkene legt treintickets naar en van Roermond voor alsook foto’s waaruit zou moeten blijken dat hij zijn kinderen wel eens bezoekt. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister is betrokkene tot op heden niet gescheiden van zijn echtgenote. In die zin kan de redenering van de raadvrouw worden gevolgd dat mijnheer nog steeds gezinslid is van een burger van de Unie. Als gezinslid van een burger van de Unie heeft betrokkene dan ook het recht zich bij zijn gezin te vestigen, in elke lidstaat naar keuze, toch voor zover de EU-onderdaan er rechtmatig kan verblijven. Betrokkene moet er dientengevolge recht hebben te werken, te integreren, de taal te leren, medische verzorging te krijgen, enz. Deze beslissing vormt aldus geen inbreuk op het gezinsleven van betrokkene in België. Zijn gezin bevindt zich niet meer in België”* alsook, *“Dit alles onafgezien van de eerder gemaakte opmerking dat betrokkene, tot op heden gezinslid is van een burger van de Unie en zich aldus gezamenlijk met die burger van de Unie, in elke lidstaat naar wens, kan vestigen.”* De Raad ziet niet in, en verzoeker verduidelijkt ook niet, waarom deze afwegingen niet volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat verweerder verplicht om onder meer rekening te houden met de gezinssituatie. Evenmin blijkt dat deze afwegingen onnauwkeurig of tegenstrijdig zijn. Verzoeker wijst erop dat hij zijn kinderen nog regelmatig ziet, wijst op drie tickets ten bewijze van een treinreis van en naar Roermond in de periode 30 mei 2020 tot 9 augustus 2020 en betoogt dat een procedure inzake dringende en voorlopige maatregelen aan de gang is om de huisvesting van de kinderen te organiseren. Er wordt geen enkel begin van bewijs van voormelde procedure

voorgelegd, zodat de Raad enkel vaststellen dat het gegeven voorligt dat verzoekers kinderen in Nederland verblijven samen met hun moeder en dat verzoeker hen aldaar wel eens bezoekt. Zoals verweerder terecht heeft gesteld, kan verzoeker zich gezamenlijk met zijn Nederlandse echtgenote en/of kinderen vestigen in eender welke lidstaat, hetzij Nederland – waar zijn gezin thans verblijft –, dan wel een andere lidstaat. Het staat dus verzoeker vrij een vestigingsaanvraag tot de Nederlandse autoriteiten te richten om de eerbiediging van zijn gezinsleven aldaar af te dwingen. De Raad ziet niet in waarom verweerder bijkomende afwegingen diende te maken aangaande verzoekers relatie met zijn kinderen die zich in Nederland bevinden. Gelet op de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken kan niet worden besloten tot een schending van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. De theoretische beschouwingen omtrent artikel 8 van het EVRM kunnen niet tot een andersluidend oordeel leiden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA